

ikke saa meget af Hensyn til de Børn, der maa blive udenfor Skolen, som af Hensyn til de Børn, som kommer til at gaa i Rigmandsskolen, og som vil faa en meget uheldig og meget ensidig Opdragelse paa den Maade. Men det, der her er Spørgsmaal om, er jo slet ikke noget saadant. Det, der her er Spørgsmaal om, er, at Skolerne er frit stillede med Hensyn til de Kundskabsprøver, som de vil arstille. Her er der ikke Spørgsmaal om at lukke Skoler for visse Klasser og forbeholde dem for andre. Der er Spørgsmaal om en Ordning i Skolens og Børnenes Interesse. Jeg har nævnt tidligere, hvad jeg mener, det her kommer an paa. Det kan tænkes, og det er fuldkommen berettiget, at en Skolebestyrer efter den nuværende Ordning lægger for store Byrder paa Børnene i de højeste Klasser, og at det maaske kunde være rigtig at begynde med at lære Børnene fremmede Sprog, f. Eks. lidt Latin, noget tidligere, end det efter Skoleplanen er nødvendigt. Det kan naturligvis tænkes, at noget saadant kan ske paa den Maade, at Børnene bliver overanstrengt i de lavere Klasser, saaledes at de bliver ganske uskikket til Arbejdet i de højere Klasser. Hvis det skulde ske, hvis man skulde gaa til at opdrage Børn paa den Maade, som det skete med den berømte Filosof Stuart Mill, der begyndte at lære Græsk i en Alder af 3 Aar, ja saa vil nok det pædagogiske Tilsyn skride ind; thi det er kun en Stuart Mill, der kan bære en saadan Opdragelse. Men hvis der ikke sker noget saadant, hvis Børnene ikke bliver overanstrengt, hvis de er fuldstændig i Stand til at gaa Skolen igennem og helt kan opfylde de Fordringer, der stilles fra det offentlige Side paa alle Skolens Trin, saa ser jeg ikke, der kan indvendes noget imod, at man lærer dem lidt mere end strengt nødvendigt i de lavere Klasser. Det offentlige kan naturligvis gøre Indvending, hvis de lærer for lidt, men den Omstændighed, at Børnene lærer mere end strengt nødvendigt, naar det ikke skader dem, det kan der ikke være noget i Vejen for, og jeg vil meget bestemt mene, at det pædagogiske Tilsyn umuligt vil kunne skride ind overfor noget saadant. Jeg hørte da ogsaa med Glæde, at det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds i Virkeligheden er enig med mig heri.

Saa fremhævede det ærede Medlem videre, at ligesom hans og hans Venners Forslag medfører en Udsættelse af Ordningens Ikrafttræden, saaledes skulde det ogsaa være Tilfældet med vort For-

slag. Her skulde den samme Udsættelse finde Sted, og man kunde derfor for saa vidt lige saa vel tage hans Forslag som vort. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at her er der en meget væsentlig Forskel. Det ærede Medlem og hans Meningsfæller vil udsætte Ordningen, saaledes at det kommer til at staa som noget usikkert, hvad der bliver ud af den hele Sag, og denne usikre Situation vil stille den nuværende Privatskole her i København overfor en Krise, hvis Omfang man aldeles ikke kan overskue. Hvis man paa Basis af det ærede Medlems Forslag skulde undgaa en saadan Krise, saa maatte der nødvendigvis nu træffes en midlertidig Ordning, som der kunde skaffes Enighed om, og som Skolerne kunde føle sig saa betrygget ved, at de kunde fortsætte. Men det har jo, som det ærede Medlem vil vide, vist sig umuligt at komme frem ad den Vej. Efter vort Forslag stiller Sagen sig ganske anderledes. Der er det vel ikke muligt lige paa staaende Fod at gennemføre Ordningen fuldt ud, men man har Grundlaget skabt med det samme, og de private Skoler ved, hvorledes de er stillede. Man vil altsaa undgaa Krisen. Man vil paa rolig og fredelig Maade kunne gaa fra de gamle Forhold over i de nye, uden at der kommer noget Brud, og uden at der opstaar det Kaos, som har truet, og som sikkert vilde være en stor Ulykke ikke blot for de paagældende Skoler, men for os alle sammen som Medlemmer af Samfundet. Derfor tror jeg, at vort Forslag har et overordentligt Fortrin overfor det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem og hans Meningsfæller. Det ærede Medlems Forslag stiller os overfor en Krise, som vi ikke kan overskue. Vort Forslag derimod tilsikrer en rolig Overgang og en Betyggelse af alle Interesser, og det er for mig en Hovedgrund til nu at tage den Ordning, som det er lykkedes at samle et Flertal om.

Jeg har tidligere sagt, at noget absolut uforsvarligt vilde jeg ikke gaa med til, selv om man fra anden Side truer med at slaa Spillet over Ende; men derimod mener jeg, at naar man kan opnaa noget, som efter Omstændighederne er forsvarligt, saa bør man, som Situationen er, og under Hensyn til den Krise, som truer, tage Loven, og saa bør man tage den nu. Og det er det, som jeg tillader mig at tilraade, naar jeg i dette Øjeblik anbefaler Flertallets Forslag til Vedtagelse.

Det ærede Medlem sagde saa endelig, at nu var Situationen meget prekær for